

Arrest

nr. 202 087 van 26 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 Gent

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 23 april 2018 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam eind 2014 toe op Belgisch grondgebied met een Nederlands visum kort verblijf.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 3 januari 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 23 maart 2018 wederom een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 12 april 2018 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker diende hiertegen een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid, waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de schorsing beval in zijn arrest van 18 april 2018 (RvV 18 april 2018, nr. 202 671).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 april 2018 wederom een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: S.(...)

voornaam: C.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal in een winkel. (PV KO.12.L2.005487/2018 door de politie van PZ Riho)

Hij maakt ook het voorwerp uit van andere pv's :

- KO.60.L2.00902117: verkopen van drugs (PZ RIHO, 2017)
- KO.60.L2.01326017: verkopen van drugs (PZ RIHO, 2017)
- KO.43.L2.01326017: slagen en verwondingen (PZ RIHO, 2017)

Gezien het gewelddadige/winstgevende karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene kreeg reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 23/03/2018.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene verklaart in het centrum dat hij een vriendin heeft die zou verblijven in de (...) te (...). Het gaat om D.(...) S.(...) (°(...)) een Franse onderdaan die recht heeft op verblijf in België. Zij heeft ook een minderjarig kind, van een andere partner. Hij zou met deze persoon samenwonen. Hij ondernam echter geen officiële stappen om deze relatie een officieel karakter te geven. Het staat mevrouw D.(...) vrij om betrokkene achterna te reizen naar Tunesië om daar de relatie verder te zetten. Hij kan ook een procedure opstarten vanuit Tunesië om op legale wijze naar België terug te keren. Zij kunnen bovendien gedurende de periode van scheiding contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene heeft ook twee broers in België, zo verklaart hij in het centrum. Het zou gaan om S.(...) W.(...) en N.(...) S.(...). Voor deze broers gelden dezelfde overwegingen, namelijk dat zij betrokkene achterna kunnen reizen en dat ze contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen.

Over andere eventuele familieleden is geen verdere info bekend.

Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

Betrokkene kan steeds een opheffing van het inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om familie /partner in België te komen bezoeken. We concluderen dat er geen grond is om een schending van artikel 8 van het EVRM aanmerkelijk te maken.

Betrokkene verklaart in het centrum dat hij in België is sinds 2014 en dat hij hier 'op vakantie' is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Tunesië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.

Betrokkene verklaart in het centrum dat hij medische problemen heeft en dat hij daarom een neuroloog bezoekt. De centrumarts kon echter geen problemen vaststellen die een vasthouding/vliegreis/repatriëring naar Tunesië onmogelijk zouden maken. Een schending van artikel 3 van het EVRM is in deze gevallen niet aan de orde.

De medische problemen van betrokkene weerhielden hem er overigens niet van om strafbare feiten te plegen.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal in een winkel. (PV KO.12.L2.005487/2018 door de politie van PZ Riho)

Hij maakt ook het voorwerp uit van andere pv's :

- KO.60.L2.00902117: verkopen van drugs (PZ RIHO, 2017)
- KO.60.L2.01326017: verkopen van drugs (PZ RIHO, 2017)
- KO.43.L2.01326017: slagen en verwondingen (PZ RIHO, 2017)

Gezien het gewelddadige/winstgevend karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door

de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene kreeg reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 23/03/2018.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene verklaart in het centrum dat hij een vriendin heeft die zou verblijven in de (...) te (...). Het

gaat om D.(...) S.(...) (°(...)) een Franse onderdaan die recht heeft op verblijf in België. Zij hoeft ook een minderjarig kind, van een andere partner. Hij zou met deze persoon samenwonen. Hij ondernam echter geen officiële stappen om deze relatie een officieel karakter te geven. Het staat mevrouw D.(...) vrij om betrokkene achterna te reizen naar

Tunesië om daar de relatie verder te zetten. Hij kan ook een procedure opstarten vanuit Tunesië om op legale wijze naar België terug te keren. Zij kunnen bovendien gedurende de periode van scheiding contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene heeft ook twee broers in België, zo verklaart hij in het centrum. Het zou gaan om S.(...) W.(...) en N.(...) S.(...). Voor deze broers gelden dezelfde overwegingen, namelijk dat zij betrokkene achterna kunnen reizen en dat ze contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen.

Over andere eventuele familieleden is geen verdere info bekend.

Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

Betrokkene kan steeds een opheffing van het inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om familie /partner in België te komen bezoeken. We concluderen dat er geen grond is om een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Betrokkene verklaart in het centrum dat hij in België is sinds 2014 en dat hij hier 'op vakantie' is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Tunesië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.

Betrokkene verklaart in het centrum dat hij medische problemen heeft en dat hij daarom een neuroloog bezoekt. De centrumarts kon echter geen problemen vaststellen die een vasthouding/vliegreis/repatriëring naar Tunesië onmogelijk zouden maken. Een schending van artikel 3 van het EVRM is in deze gevallen niet aan de orde. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door

de wet voorziene termijn. Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene kreeg reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 23/03/2018.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene verklaart in het centrum dat hij een vriendin heeft die zou verblijven in de (...) te (...). Het gaat om D.(...) S.(...) (°(...)) een Franse onderdaan die recht heeft op verblijf in België. Zij hoeft ook een minderjarig kind, van een andere partner. Hij zou met deze persoon samenwonen. Hij ondernam echter geen officiële stappen om deze relatie een officieel karakter te geven. Het staat mevrouw D.(...) vrij om betrokkene achterna te reizen naar Tunesië om daar de relatie verder te zetten. Hij kan ook een procedure opstarten vanuit Tunesië om op legale wijze naar België terug te keren. Zij kunnen bovendien gedurende de periode van scheiding contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene heeft ook twee broers in België, zo verklaart hij in het centrum. Het zou gaan om S.(...) W.(...) en N.(...) S.(...). Voor deze broers gelden dezelfde overwegingen, namelijk dat zij betrokkene achterna kunnen reizen en dat ze contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen.

Over andere eventuele familieleden is geen verdere info bekend.

Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

Betrokkene kan steeds een opheffing van het inreisverbod vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om familie /partner in België te komen bezoeken. We concluderen dat er geen grond is om een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Betrokkene verklaart in het centrum dat hij in België is sinds 2014 en dat hij hier 'op vakantie' is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Tunesië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Betrokkene verklaart in het centrum dat hij medische problemen heeft en dat hij daarom een neuroloog bezoekt. De centrumarts kon echter geen problemen vaststellen die een vasthouding/vliegreis/repatriëring naar Tunesië onmogelijk zouden maken. Een schending van artikel 3 van het EVRM is in deze gevallen niet aan de orde.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.(...) N.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel (127bis), de betrokkene, S.(...), C.(...), te weerhouden in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel (127bis) vanaf 18/04/2018"

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Op datum van 18/04/2018 werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (zie bijlagen stuk 1a-f).

Sedert 12/04/2018 wordt de verzoekende partij vastgehouden in het gesloten centrum voor illegalen 127bis te Steenokkerzeel op basis van een bijlage 13 septies dd. 12/04/2018.

De verzoekende partij wordt vastgehouden met het oog op verwijdering van het grondgebied, hij zal worden uitgewezen naar zijn land van herkomst.

Een gedwongen repatriëring naar is aldus nakend.

Verzoeker zal annulatieberoep aantekenen tegen de beslissing – bijlage 13 septies – welke werd betekend aan de verzoeker op datum van 18/04/2018.

In casu werd het verzoekschrift tot beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend binnen de 5 dagen na de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – bijlage 13 septies -.

De uitspraak volgens de gewone schorsings- en vernietigingsprocedure zal onherroepelijk te laat komen.

Aan het uitzonderlijk karakter van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan (overeenkomstig o.a. het artikel 39/82 vreemdelingenwet).

De uiterst dringende noodzakelijkheid in casu staat vast.”

2.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 13 april 2018 werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel op basis van een eerdere verwijderingsmaatregel (zie punt 1.4). Verzoeker kreeg op 18 april 2018 de thans bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend. Ingevolge het schorsingsarrest van 18 april 2018 (RvV 18 april 2018, nr. 202 671), waarbij de tenuitvoerlegging van de in punt 1.4 vermelde maatregel werd geschorst, werd verzoeker op 20 april 2018 “zonder meer” vrijgesteld, zoals wordt bevestigd door een document, gericht aan het Repatriëringscentrum 127bis dat door de verwerende partij werd overgemaakt.

2.2.2.3. Luidens zijn verzoekschrift koppelt verzoeker het vervuld zijn van de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid aan zijn vasthouding en gedwongen verwijdering, terwijl hij ondertussen “zonder meer” werd vrijgesteld, waardoor hij niet langer kan terugvallen op een vermoeden van hoogdringendheid. Bijgevolg komt het des te meer aan verzoeker toe om concreet aannemelijk te maken dat een gewone schorsings- en/of vernietigingsprocedure ‘onherroepelijk’ te laat zou komen, zoals hij poneert.

2.2.2.4. Ter terechtzitting werd de aanwezige raadvrouw hiermee geconfronteerd. Zij betoogt dat zij op het moment van het indienen van het beroep niet op de hoogte was van de vrijlating haar cliënt. Tevens zet zij uiteen dat het een kluwen is geworden omdat er volgens haar een cassatieberoep werd ingediend door de verwerende partij tegen het eerdere schorsingsarrest van de Raad en zijzelf een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de eerdere Bijlage 13septies en ook tegen onderhavige Bijlage 13septies een beroep tot nietigverklaring zal inleiden. Verder wijst zij erop dat de verwerende partij op 23 april 2018 alsnog een aanvraag heeft ingediend bij de ambassade van Tunesië om een laissez-passer te bekomen voor verzoekende partij waarbij verzoeker hoogstwaarschijnlijk binnenkort een derde bijlage 13septies boven het hoofd hangt.

De raadvrouw toont echter niet aan dat haar cliënt thans het “voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is” zoals bedoeld in artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is niet voldaan.

Gelet op het cumulatief karakter van de grondvoorwaarden volstaat deze vaststelling om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

F. TAMBORIJN